

Vlamingen onthullen onder hypnose hun dierbaarste moment

EEUWIG IN DE BAN VAN DE ENGEL

MELLE — U dacht dat uw trouwdag, de geboorte van uw eerste kind of die prachtige uitstap tijdens uw reis naar Malta de mooiste momenten van uw leven waren? Dan bent u fout. Psychotherapeut Wilfried Van Craen heeft 100 mensen van 5 tot 77 jaar onder hypnose gebracht en hun gevraagd naar hun meest dier-

bare moment, het ogenblik dat voor altijd had mogen blijven duren. En wat blijkt? Het dierbaarst zijn weinig sensationele maar vaak vertederende verhaaltjes uit onze jeugd. Of voor altijd geliefd worden door een engel.

DIETERT BERNAERS

De hypnotiseur

MELLE — «Als psychotherapeut ben ik al lang bezig met het thema genieten», legt Wilfried Van Craen (50) uit. «Ik wilde voor mijn boek op zoek gaan naar momenten die het leven de moeite waard maken. Ogenblikken die zoveel bevrediging schenken, dat je met dit bestaan, in deze wereld vol ellende en oorlogen, toch wil doorgaan».

«Eerst heb ik mensen in rusthuizen geïnterviewd en later ook jongere mensen. Maar dat leverde geen goede resultaten op. Ze gaven allemaal sociaal wenselijke antwoorden. 'Mooiste moment van mijn leven, meneer? Ah, mijne trouw natuurlijk!'. Omdat ervolgens mij meer moest zijn, ben ik hypnose gaan gebruiken».

De verhalen

Liefde geeft vleugels

«Ik ben 27 en heb een hartstochtelijke relatie met een jonge vrouw uit Tsjecho-Slowakije. Ze is bij me komen inwonen. Overdag ga ik naar mijn werk en blijft zij thuis om te schilderen. Op mijn werk gaat de tijd traag voorbij en tel ik de uren af dat ik naar huis kan. Ik sta op de drempel van ons huis en draai de sleutel om in het slot. Ze hoort het en komt naar me toegelopen: 'Oh, mon amour, mon amour!'. Het huis is erg diep. Ze blijft maar rennen, haar armen open en haar verlangen, haar liefde zo groot, zo sterk dat ze plots de lucht in lijkt te gaan en als een engel op me af zweeft. Dàt moment mag eeuwig blijven duren».

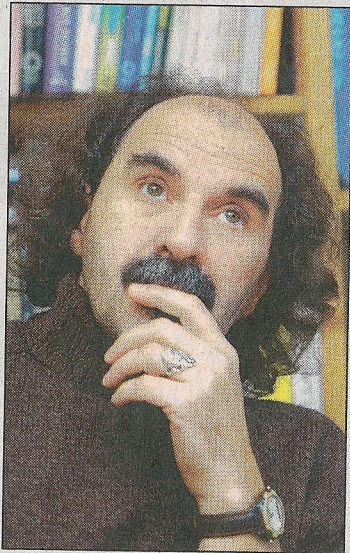
(Carlos, 35 jaar, docent)

GROOTOUDERS

Als hypnotherapeut en ondervoorzitter van de Vlaamse Wetenschappelijke Hypnosevereniging wist Van Craen waar hij aan toe was. «Het gevoel van 'hier mag de tijd stil blijven staan', 'dit mag voor eeuwig duren' nam ik als criterium voor het mooiste moment. Na genoeg alle mensen waren achteraf verrast door hun verhaal; ze hadden het sensationeler verwacht. De meesten gaan terug naar een leeftijd van 3 tot 5, of 10 tot 12 jaar. De verwondering en het verlangen spelen dikwijls een hoofdrol. Opvallend is ook hoe vaak de grootouders opduiken in de verhaaltjes, als symbolen van onvoorwaardelijke liefde tegenover de eigen ouders die op die leeftijd druk bezig zijn met een carrière».

Van al die verhalen kan een mens heel wat opsteken, aldus Van Craen. «De getuigenissen leren ons wat we echt belangrijk vinden in ons leven. Het gaat niet over nieuwe auto's of betere computers, maar over echte waarden. Dingen waar we best wat meer energie, tijd en geld zouden insteken».

Hypnotherapeut Wilfried Van Craen: «Wat we echt belangrijk vinden? Geen nieuwe auto of computer, neen. Kleine dingen». Foto MG

Foto's Reuters / EPA / montage AV

De uitvinding van het geheugen

«Ik ben 4 jaar. Ik staar naar een vloer waar een sigarettenpeuk ligt. Ineens, en voor het eerst, besef ik dat ik misschien straks nog weet dat die peuk daar lag. Ik voel me erg opgewonden, alsof ik een uitvinder ben die op het punt staat een grootse ontdekking te doen. Ik besluit een experiment te wagen en een hele tijd later te checken of ik het nog weet van die peuk. Het lukt. Ik ben verwonderd en verrukt. Een nieuwe wereld gaat voor me open. Hoera! Ik heb het geheugen uitgevonden!».

(Dirk, 40 jaar, beeldhouwer)

Hoog, maar niet droog

«Ik ben 9 en kruip op een paal van een basketbalring. Ik trek me naar omhoog met gekruiste benen. Als ik boven ben, blijf ik met gekruiste benen omhoogtrekkende bewegingen maken. Plots krijg ik een zeer opwindend gevoel in mijn kruis. Ik weet niet wat er gebeurt, maar het voelt heerlijk aan. Ik heb mijn ogen dicht en al mijn aandacht is gericht op de sensaties in mijn onderbuik. Het is een hemels gevoel, alsof ik muziek hoor en kleuren zie: wit van de wolken, blauw van de hemel. Daar zit ik dan. Hoog, maar niet droog».

(Leo, 51 jaar, psycholoog)

De zeer koude held

«Ik ben tien en leider van een 'bende'. We halen voortdurend kattenkwaad uit: kikkers en sprinkhanen pakken, kampen maken, belletjetrek enzovoort. 's Winters spelen we glijbaantje op de beek. We houden een competitie om zo ver mogelijk te glijden, maar hoe verder hoe dunner het ijs. Ik laat me ophitsen door de anderen. Ik glijd heel ver, tot ik plots door het ijs zak. De anderen komen me te hulp gesneld en zijn het erover eens: het is fantastisch wat ik gedaan heb. Ik krijg het erg koud en ik durf niet naar huis. Maar vanbinnen gloei ik. Ik ben de held.»

(Linda, 42 jaar, bediende)

Vrij uit 'Van een ontwrichtende eenvoud, dierbare momenten van 77 mensen', uitg. Scoop, 520 frank.